

mig selv til at komme frem og sige: Det er noget vrøvl; hr. Holger K. Nielsen siger. Han kan i øvrigt gå tilbage i annalerne og se, at forud for folkeafstemningen den 18. maj 1993 sagde Venstre også, at vi vil arbejde for at slippe af med disse danske undtagelser. Det sagde vi forud for folkeafstemningen, så lad være at komme med de myter.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen der er da ikke tale om myter, hverken på den ene eller den anden måde.

Jeg går ud fra, at også hr. Uffe Ellemann-Jensen er enig i, at hr. Peter Duetoft var direkte imod det nationale kompromis; han gik ud og sagde det i offentligheden. Men partiet Venstre stod mig bekendt bag det papir, og hr. Uffe Ellemann-Jensen var vist formand for Venstre på det tidspunkt. Men det interessante her er jo, om hr. Uffe Ellemann-Jensen ikke er enig i, at det er en sådan lidt utraditionel form for parlamentarisk arbejde, at der bliver lavet et stort forlig om dansk udenrigspolitik. Det er jo ikke et helt uvigtigt emne.

Ikke så snart er blækket tørt på forliget, før Venstre går ud og undsiger det. Det er jo ikke mindre utraditionelt i betragtning af, at det var til folkeafstemning.

Den dér taktiske holdning til et forlig, der er indgået, og den dér taktiske holdning til en folkeafstemning, hvor det var en klar forudsætning for folkeafstemningen, at de forbehold var der, og at der var tale om en ny og langsigtet dansk EF-politik, er simpelt hen udtryk for en foragt for de vælgere, der stemte ved folkeafstemningen. Det er udtryk for en holdning til forlig her i Folketinget og en holdning til samarbejdet om de her spørgsmål, som gør, at Venstres taktiske positioner på det område her var en skandale, er en skandale, og at det derfor vil være uhyre vanskeligt at forestille sig, at der kommer et fælles udspil her til efteråret, hvor både SF og Venstre er med.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det var et meget vigtigt spørgsmål, hr. Holger K. Nielsen rejste som afslutning i sit indlæg. Jeg vil godt spørge hr. Holger K. Nielsen: Er vi nu ikke nået dertil, hvor vi må konstatere, at regeringen løber fra de aftaler om undtagelserne?

De borgerlige forsøger nu med stort held at drive regeringen foran sig med det resultat, at undtagelsen om Vestunionen falder. Dernæst falder så efter al sandsynlighed undtagelsen om den fælles mønt – hr. Ivar Hansen nikker bekræftende. Det er hensigten, og desværre ser det ud til, at regeringen ikke fatter situationens alvor; regeringen har intet lært af den 2. juni 1992. Regeringen er på vej til at manøvrere sig ud i en situation, hvor hr. Uffe Ellemann-Jensen driver regeringen foran sig henimod en situation, hvor vi igen står med en traktat, som så bliver nedstemt – det tror jeg helt sikkert på – ved en folkeafstemning.

Så vil jeg godt spørge hr. Holger K. Nielsen: Er det ikke bedre, når vi nu har konstateret, hvordan det ligger i den her debat i dag, at vi går sammen, SF, Enhedslisten og unionsmodstanderne, og nu starter en kampagne mod det, som vi kan se bliver resultatet af den nye Unionstraktat, hvor undtagelserne forsvinder? Skulle vi ikke erkende, hr. Holger K. Nielsen, at alt dette med det nationale kompromis altså ikke var, hvad SF håbede det skulle være? Det er brudt sammen; det er jo åbenlyst for enhver, der overværer denne debat, og regeringen har intet lært af den 2. juni 1992.

Lad os gå ud sammen med unionsmodstanderne og starte den kampagne mod den Unionstraktat nu; det vil jeg godt opfordre SF til. Lad os nu lægge alle de diskussioner til side, vi har haft mellem SF og Enhedslisten, lad os gå ind sammen med unionsmodstanderne, og lad os så tage fat. Det er jo den opgave, der ligger foran os; det er jo åbenlyst, og det kan enhver, der følger denne debat, jo se.

(Kort bemærkning).

Uffe Ellemann-Jensen (V):

Jeg kan til oplysning for hr. Holger K. Nielsen nævne, at Venstre jo også i sin tid var med i Kanslergadeforliget; det var i 1933.

Eftersom forudsætningerne for Kanslergadeforliget efterfølgende ændrede sig, så har vi selvfølgelig følt os frit stillet til over for vælgerne at argumentere for, at man i en række forhold skulle handle anderledes end forudset i Kanslergadeforliget.

Sådan er det rent faktisk også i det såkaldt nationale danske kompromis. Det vil jo være vælgerbedrag, hvis ikke man giver vælgerne mulighed for at ændre opfattelse, hvis vilkårene har ændret sig. Det er derfor, som hr. Duetoft også har gjort opmærksom på, vi er forpligtet til